

Jude

Marjolijn de Cocq

Enigszins bevangen van de situatie fietste ik naar het interview; 4 oktober, zie ik in mijn agenda van 2016, 13.30 - 15.00 uur, Pulitzer Hotel aan de Prinsengracht. De schrijfster van het boek dat mij die zomer als een mokerslag had geraakt, was in de stad – maar hoe bevraag je iemand als je uiterst onprofessioneel *starstruck* bent? De Amerikaans-Hawaïaanse Hanya Yanagihara; aan haar brein waren ze ontsproten, die vier vrienden in New York in *Een klein leven* die waren gaan voelen als de mijne. JB, de kunstenaar, Willem, de acteur, Malcolm, de architect en Jude, de advocaat en spil van het verhaal. Och Jude, arme Jude! Sommige lezers waren de kwellingen die hij moet ondergaan teveel en dat nog ruim 700 bladzijden ook, maar ik voelde me bijna als verweesd toen ik het boek uit had.

En nu gaat Ivo van Hove met *A little life* aan de haal. ‘Onze’ grote regisseur, over wie volgende week *Ivo van Hove. Theater van de Lage Landen tot Broadway* van Emile Schra verschijnt – zie de voorpublicatie – maakt na *Lazarus* van David Bowie weer een grote internationale klapper, of zoals hij het noemt: een ‘geweldige catch’. Yanagihara had hem zelf benaderd, ze kende zijn werk in New York. En zo heeft Toneelgroep Amsterdam, die dan Internationaal Theater Amsterdam heet, op 23 september de wereldprimeur. En wordt Ramsey Nasr Jude, met Majd Mardo als JB, Maarten Heijmans als Willem en Mandela Wee Wee als Malcolm.

Eigenlijk wil ik die voorstelling helemaal niet zien, ik wil Jude niet zien lijden. In mijn verbeelding was het allemaal al erg genoeg. En ik wil ook vooral dat Jude mijn Jude blijft. Maar niet zien is geen optie. Want als Yanagihara zo vol voor Van Hove kiest, moet ze er zeker van zijn dat ‘haar jongens’, zoals ze hen tijdens het interview noemde, in de juiste handen zijn.

Ze had voor haar boek gevochten toen haar uitgever vond dat ze moest schrappen in het duister, omdat de lezer het anders niet zou trekken. Wat een onderschatting, vond ze. En bovendien wilde ze juist die mokerslag uitdelen

En zo heeft Toneelgroep Amsterdam de wereldprimeur en wordt Ramsey Nasr straks Jude, die arme Jude

met de ondergang van de briljante Jude, die omgeven door vriendschap en liefde toch de last van zijn verleden niet kan dragen. Doelbewust maakt ze de lezers getuige van de onontkoombaarheid van zijn lot – Jude’s lot, dat in de voorstelling het gezicht krijgt van Hans Kesting in de rol van alle mannen die hem kwaad doen.

Nog voor aankomst in het Pulitzer was mijn heldenverering gelukkig weer tot behapbare proporties gereduceerd. Want fietsend door de Reestraat had ik mevrouw de wereldvermaarde schrijfster in volledige anonimiteit een broodje zien kopen om dat op weg terug naar het hotel op te eten. Gewoon een mens, dus.

Held niettemin.

M.decocq@parool.nl